

knytte sig til Udførelsen forneden af givne Regler og Forrifter. Dersom den ærede Finansminister skulde være istand til endnu i denne ellefte Time at give en Forklaring af denne § 4, som kunde hæve den Tvivl, der nu findes, skulde jeg — saa meget mere som jeg tidligere i Udvalget efter Gøne har søgt at holde paa denne Paragraphs Tanke — være villig til at stemme med ham og imod den ærede Forslagsstiller's Forslag. — Lønningsloven, som den vil komme til at foreligge efter den Række Vædringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. N. Hansen), vil være stemmende med, hvad der i forrige Session blev vedtaget af det daværende Folkething, og som Folge deraf vil det være meget vanskeligt for Noget nu at gjøre Indsigelse gjældende enten imod enkelte Punkter i Lovforslaget, som det er kommet fra Regjeringen, eller imod de Vædringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem. Men der er dog enkelte Anskuelse, som jeg anser det for nødvendigt ogsaa paa Sagens nuværende Trin at hævde, og fortrinsviis retter jeg denne Bemærkning til det under Nr. 4 stillede Vædringsforslag. Da Sagen forelaa ifjor, havde et æret Medlem af Udvalget i Forening med mig stillet Forslag om, at man skulde standse ved de her i Vædringsforslaget opførte 6 første Linier, saaledes at der alene skulde indsættes, at enhver Anvisning paa Gage eller Lønning skulde passere Finansministeriet og ligesom have dets Visa, hvormod den øvrige Deel af Paragraphen, der gaaer ud paa at bestemme, at enhver Afgjørelse af Tvivlsspørgsmaal efter de nye Lønningslove skal være forbeholdt Administrationen alene og være undtagen Domstolene, skulde udgaae. Dette vort Forslag fik kun saa Stemmer for sig — hvis jeg huffer ret, 11 — hvormod hele Tilføiningen blev endeligt vedtagen. Jeg maa dog ogsaa iaar udtale, at efter min Dørbetvæning er det ikke stemmende med Statens eget Løb og de Paagjældendes Ret, at man undtager dem den Udgang til at søge Domstolene i Tvivlsspørgsmaal, som forøvrigt er forbeholdt enhver Statsborger, og som gjælder i alle private Retsforhold, af hvilken Natur de end ere. Jeg tvivler ikke

om, at for Administrationen vil det være magtpaaliggende ved enhver Leilighed at følge sin bedste og ærligste Dørbetvæning om den rette Forstaaelse af Lønningslovene, og at den i Tvivlstilfælde ogsaa vil see hen til, hvad Billighed kræver; men paa den anden Side er det en umodsigelig Kjendsgjerning, at Administrationen gennem en Række af Aar har havt Dørbetvæninger om Fortolkning af Lønningslovene, som den ene Gang efter den anden ere blevne underkændte ved Domstolene, og Domstolene ere nu engang i vort Land den afgjørende Magt med Hensyn til, hvad der er den rette Forstaaelse af Lovene. Dertil kommer jo et andet Hensyn. Det Ministerium, som fører en Lov igjennem og skaffer den vedtagen af et Folkething, medbringer ganske vist en tydligere og klarere Anskuelse om Lovens og Lovgivningsmagtens sande Mening, end nogen Anden kan have; men dette Ministerium sidder kun en vis given Tid og viger engang Pladsen for Efterfølgere, der ikke ere saaledes fortrolige med den hele Tankegang hos Lovgiveren, men maae holde sig alene til, hvad de kunne konstruere ud af Lovens bestemte Udtryk. Saaledes bortfalder hurtigt det eneste Moment, der kunde synes at indeholde nogen Hjemmel til at give Administrationen en saadan Magt, nemlig at den særlig skulde vide Besset med, hvad der har været Lovgivningsmagtens Mening, og ialfald naar dette Hensyn bortfalder, er der ingen Grund til længere at undrage Domstolene de paagjældende Spørgsmaals Afgjørelse. Det har for enhver Embedsmand, for Enhver, der skal have sin Lønning fastsat i Henhold til en gjældende Lønningslov, noget ubefriveligt Stødende, at det skal være ham forment at søge en efter hans Dørbetvæning urigtig Afgjørelse af Ministeriet bedømt af Domstolene, og det strider efter min Dørbetvæning saavel mod den Tanke, der er nedlagt i den gamle Grundlovs § 77 — jeg erindrer ikke i Dieblisset, hvad Numer Paragraphen har i den gjennefete Grundlov — som mod Grundlæiningerne for en fornuftig Statsforvaltning, hvorefter Administrationen bør holde sig strengt paa sit eget Omraade og vogte sig for at komme ind paa Noget, hvorved den kan synes at ville gjøre Indgrib i nogen